AVUSTRALYA'DA ELELE

YIL 5. SAYI 25

KASIM 1997 - MART 1998

AVUSTRALYA
BATI TRAKYA TÜRKLERİ

TÜRK ! ÖVÜN ÇALIŞ GÜVEN. M. Kemal ATATÜRK

İÇİNDEKİLER Sayfa

* Melbourne'da İlk Türk Günü 1
* Turkish Minoroty in W. Thrace 3
* Ördek Avı 5
* Ah Şu Ağrılarım ve Hoş Görülü 7
* Sizin Köşeniz 8,13
* Fotoğraflar - Canberra, Tasmania, Lale Bahçesi 9
* Derneğimizden görüntüler 10
* Hatim Gününden görüntüler 11
* Eyalet Hükümetindeki temsilcimiz Leonie Burke 12
* Av. B.T.T. Toplumunun Kültürüne Bir Bakış 14-20

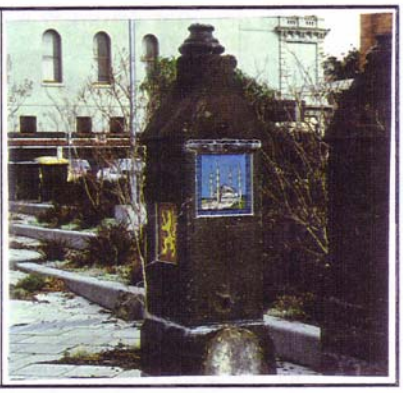

Avustralya'da ilk Türk Günü 12 Ekim 1997'de Melbourne'da kutlandı

Batı Trakya Türklerini temsil eden Feriha Reşitoğlu misafirlere kahve ikram ederken.
Oturanlar - soldan: Canberra büyük elçimiz Bilal Şimşir, eşi Gülgün hanım ve eski Melbourne Başkonsolosumuz Cengiz Sanay.

Saygı Değer Türk Toplumu

Bu Dergi, Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği, Batı Trakya Türk Kadınlar Kolu ve Batı Trakya Türk Eğitim Kolunun ortak ürünüdür.

Sizlere hizmet için kurulmuş olan BASIN ve YAYIN Kolun'a destek vermek her Batı Trakyalı Türk'ün vazifesidir. Bu dergi şahsen kimseye ait olmadığı gibi, hepimizin ortak yayınıdır. Sizlerden gelen mektup, hikâye, fıkra, şiir v.s yazılarınız bu derginin devamını sağlıyacaktır.

Göndereceğiniz yazı veya fotoğrafların altına isminizi yazmanızı rica ediyoruz.

Not:

Sizlerden gelecek yazıların, eğitici ve öğretici olmasını diliyoruz. Yapıcı, eleştiri ve takdire her zaman açığız. Yazılan her yazının sorumluluğu, bu dergiye değil, yazı sahibine aittir.

Fiyatı: Üç Dolardır

YAZILARINIZI BASIN VE YAYIN KOLUMUZA GÖNDERİNİZ

Teşekkürler

Yazışma adresi:
A.B.T.T.D. Elele Dergisi
16 Kent Street
Prahran VIC 3181
Melbourne, Australia
Tel: (03) 9510 4889 Fax: (03) 9510 2417

Dergiyi hazırlayanlar
Yazıların incelenmesi: Nadir Celil
Baskıya hazırlayanlar: Memet İmam-Hüseyin, Feriha Reşitoğlu
Bilgisayara geçiren: Salih Reşitoğlu, Sihem İmam-Hüseyin
Kapak: Sihem ve Memet İmam-Hüseyin
Radyo Görevlileri
Feriha Reşitoğlu, Emine Öz, Bülent Öz, Salih Reşitoğlu

MELBOURNE'DA İLK "TÜRK GÜNÜ" KUTLAMASI

Melbourne'da 12 Ekim 1997 Pazar günü ilk defa bir Türk Günü kutladık.

Bundan önceleri Melbourne'da yaşayan Türkler festivaller organize ediyorlardı. Ama bu gün bir başkaydı. Bu günün özelliği vardı.

Sayın Büyükelçimizin de belirttiği gibi Türklerin Avustralyaya geldiği tarih 14 Ekim bir bakıma çok önemliydi ve bunun bir bayram olarak her yıl kutlanması güzel bir şey olacaktı.

Avustralyada hem buranın bayramlarını hem dini ve milli bütün bayramları kutluyorduk da kendimize ait bir bayram yoktu. Nasıl İngilizlerin Avustralyaya gelişlerini 'Avustralya Günü' olarak her yıl kutluyoruz da bizim buraya gelişimize önem vermiyoruz.
Bu fikirden yola çıkarak bir komite oluşturuldu. Bir yıla yakın bir zaman belirli aralıklarla toplantılar yapıldı ve yapılacak faaliyetler tesbit edildi. Komitede bulunan herkes kendisi için en uygun olan faaliyetin sorumluluğunu alarak çalışmalara başlandı.

Bu komitede öğretmen arkadaşlar, ressamlar, heykeltıraşlar, yazarlar, sporcular ve müzisyenler görev almışlardı. Couburg RMIT Campusta görevli olan öğretmen arkadaşımız Sadık bey bu faaliyet için, görev yaptığı okulu hiç bir ücret alınmadan o gün için tutmuştu. İşin en can alıcı noktası da bu özel günü hiç bir kurum ve kuruluştan maddi yardım talep etmeden yürütecektik. Çünki işin içine para denilen şey girdiği an işler çoğu zaman arab saçına dönüyordu.

Nihayet 12 Ekim Pazar sabahı bütün hazırlıklar tamamlanmış, sıra halkımızın göstereceği ilginin ve tepkinin ne olacağına gelmişti. Sabah gelen bütün görevli arkadaşlar görev başına geçmişlerdi. Hepimiz çok sevinçli ve heyecanlıydık.
Ayrıca o gün Büyükelçimiz de eşiyle birlikte aramızda olacaklardı. Bu bizler daha da sevindirmişti. Ben ve arkadaşım Sevinç Şenel "Türk Köşesi ve Elişleri" bölümünde görev almıştık. O gün gelen konuklarımızı kapıda karşıladık. El emeği, göz nuru elişleriyle döşenmiş olan odamıza buyur ettik. Özel misafirlerimize taze çekilmiş Türk kahvesinden bir fincan kahve ikram ederek Türk misafirperverliğinden örnekler vermeye çalıştık. Aslında gönül isterdi ki gelen bütün misafirlarimize kahve ikram edelim, ama bunun için hem zamana hem de paraya ihtiyaç vardı. İnşallah gelecek yıllarda bu imkânı bulur da herkese ikram ederiz.

Türk köşesini ziyarete gelen T.C. Canberra Büyükelçisi Bilâl Şimşir ve eşi Gülgün Şimşir'e, birönceki Melbourne Başkonsolosu Cengiz Sanay'a sedirde biraz dinlenmelerini ve bir yorgunluk kahvesi içmelerini teklif ettiğimizde çok şaşırdılar. Onlar kahvelerini yudumlarken Salih Reşitoğlu'nun yaptığı kanun taksimleri misafirlerimizin ve bilhassa sayın Gülgün Şimşir'in hoşuna gitti.
Elişlerini de hayranlıkla seyreden Gülgün hanıma bir de oyalı yemeni hediye ettik. Kendisi önce bunu kabul etmek istemese de yaptığımız ısrar üzerine bizi kırmayarak hediyemizi kabul etti. Bu el emeği, göz nuru yemeniyi çok beğendiğini, onu hatıra olarak saklıyacağını söylerken boynundaki eşarbı çıkarıp onu takmak istediğini belirtti.

Melbourne'da İlk Türk Günü kutlaması .... devam

Daha sonra diğer faaliyetleri izlemek için bir başka odaya gittiler. Çünki herbir odada değişik faaliyetler yapılıyordu. Sahne programları sabah saat 11.00 de başlayıp akşam saat 5.30 a kadar hiç ara vermeksizin büyükler ve küçükler olmak üzere şarkı, türkü, şiir, piyeslerle devam etti. Bir başka odada resim ve heykel sergisi vardı. Diğer birinde Hacivat-Karagöz gösterileri, bilgisayar, kitap ve gazete sergisi, mehter takımının gösterisi vardı. Herşey çok güzeldi. Tabii ki bazı ufak tefek eksiklerimiz olmuştur ama bu ilk defaydı. İnşallah bundan böyle gelecek yıllarda "Türk Günü'nü" daha güzel, daha kalabalık bir şekilde kutlarız. Gelecek Türk Gününde buluşmak üzere....
Aşağıdaki şiiri Türk Günü için yazmış fakat okumaya firsat bulamamıştım. Hiç değilse dergi aracılığı ile bu şiirimi sizlere ulaştırmaya istedim.

UMUTSUZ BEKLEYİŞ

Ah! Şu uzun sanıp da kısa bulduğum hayat
Söyle nedir acele, nedir bu son sürat!
Dönerim dedikçe ben "Geç diyorsun artık bu sözler bayat"
Burada kalacağım desem asılıyor bende surat.

Otuz yılda ancak birkaç kez gittik tatile
Ne buraya alıştık, ne de döndük, geçiştirdik laf ile
Çekmekle bitiremedik gurbeti, ömürler bitiyor nafile
Yoruldu, yıprandı bak eriyip gitmede ilk kafile.

Anlatsam derdimi acab beni kim anlar
Hasretlik denince içim sızlar, gözlerimden yaş damlar
Dert kervanım yüklenmiş, sermayesi kederle gamlar
Kardeşim, gelinim, damadım oldu dilini dinini bilmediğim adamlar.

Sevdiklerimiz artık vazgeçsin beklemesin bizi
Döneriz bir gün diyerek avutuyoruz hep kendimizi
Çoluk çocuk bir mektupla gönderelim de resmimizi
Hatıra kalsın saklayın, altına yazıp da ismimizi
Bir daha ya görür ya görmeyiz, helâl edin hakkınızı.

Feriha Reşitoğlu

İSKEÇE MÜFTÜSÜ

İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga, 6 Kasım 1997 tarihinde İskeçe'ye 550 kilometre mesafedeki Lamia Asliye Ceza Mahkemesinde görülen davada 22 ay hapis cezasına çarptırılmıştır.
B. Trakya Türk Azınlığının seçtiği İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga, makam gaspı gerekçesiyle hakkında açılan 6, 7 ve 8. davalarının birleştirilmesiyle suçlanmıştır.
1913 tarihli Atina Antlaşmasıyle öngörülmüş ve Lozan Antlaşmasıyla da teyid edilmiş olan azınlığın kendi müftüsünü seçme hakkına rağmen, İskeçe Müftüsü üzerinde yoğunlaşan baskılar Yunanistan'ın B. Trakya Türk azınlığını ve liderlerini sindirme yolunda adalet mekanizmasını da kullanmaktadır.

Turkish Minority In Western Thrace .... cont'd from Elele edition 24

The Greek authorities, taking advantage of this article have expelled thousands of Greek citizens of Turkish Muslim origin. The decision in this connection is an administrative act and there is no appeal. Over the years thousands of the members of the Turkish Muslim Minority have lost their Greek citizenship due to expulsion under Article 19. It is the only racially based citizenship law in Europe and it is still in force today.

To : Mr. Jay KRIEGEL

Abernalhy-Mc.Gregor Scanlon

From: Ministry of Foreign Affairs

Ankara/TURKEY

( ) pages inc. cover.

Wakfs:

The Law number 1091 of 1980 concerning the Wakfs has the aim of weakening the administrative and financial autonomy of the wakfs. Among the most restrictive provisions is the one which calls for the administration of the wakfs by a board of five administrators to be selected by the Greek governor of the province, who also is empowered to approve the wakfs's budget. The muslim community showed such a vigorous protest that the authorities could not issue the decree necessary for the implementation of the law. This time, in an attempt to put the said law into force, on 3 January 1991 a Presidential Decree has been promulgated. According to this decree, the local governor will have more power than the minority members for administration of wakfs.

In the field of education the situation is even worse, the minority members cannot give proper education to their children.

The minority suffers also from various obstacles of an economic nature. Its members are not allowed to sell and buy property freely and on equal terms with other Greek citizens. Credit facilities are generally denied to them. They are not issued permits to construct new housing or to repair old homes. They are not given authorization to start new businesses or perform their professions. They confront deliberate delays and obstacles in obtaining driving and hunting licenses. Their farming land are frequently subjected to expropriation for dubious reasons. The amount of land held by the minority has through expropriations and forced sales have been reduced to a quarter of its original size in only half a century. Members of the minority are not recruited as civil servants.

The civil and political rights of the minority are also threatened. Deprivation of citizenship by administrative action according to the Article 19 of the Greek Citizenship Law, is a common practice. The freedom to travel is restricted through arbitrary seizures of passports. The freedom of movement is also hampered by the so-called restricted zone where a large area inhabited by about 30.000 minority members is off-limits to anyone. There is also the problem of degrading treatment and harassment at the hands of the police and the security forces. On the other hand, the entry, sale and circulation of newspapers, magazines and books published in Turkey are not allowed.

Finally, concerning for the cultural heritage of the minority such as sites and monuments, no protection is provided, they are practically abandoned to the erosion of climatic conditions.

Today there is an increasing international concern for the situation of the Turkish Muslim Minority in Western Thrace. The discriminatory practices of which the minority is the target, are very well documented in a recent publication of Helsinki Watch and also in the 1990 Human Rights Report of the US State Department.

It is clear that the aim of the Greek oppressive policy is to eliminate totally the minority by compelling its members to emigrate from the country. It seems that to some extend this Greek policy has reached its aim, given the fact that Turkish Muslim Minority at the time of the Peace Treaty of Lausanne, that is in the early 1920's, which numbered around 120.000 remains today at about the same level. Taking into consideration their average rate of population increase, it is a matter of simple calculation to ascertain that their number should today have reached around 600.000. It thus again becomes a matter of simple deduction that there has been a steady outflow of population abroad from Western Thrace not as a result of voluntary decisions on the part of the affected individuals, but of the deliberate official policies to force the Muslim Turks out of area.

Despite the recent positive developments that have occurred at the international level for the protection of minorities, it appears that the Greek authorities have no intention whatsoever to alter their position vis-a-vis the Turkish Muslim Minority in Western Thrace.

In order to give a clear picture of the actual situation in Western Thrace as result of the Greek oppressive and discriminatory practices, the problems which the minority has experiencing are described in detail in the following section.

The leaders of the minority are persecuted, and are subjected to judicial proceedings just because they call themselves Turk. Dr. Sadýk Ahmet and Ýbrahim Þerif were tried and sentenced to 18 months of imprisonment with the charge that they mentioned the Turkish identity of the minority in a pamphlet, which was distributed during an election campaign.

The associations like the "Turkish Teachers Association" and "Komotini Turkish Youth Association" are not allowed to use the word " Turkish" in their titles and signboards. The Greek courts have outlawed the use of the word "Turkish" in their sign boards and in 1988 the Greek High Court affirmed 1986 decision of Court of Appeals of Thrace in this regard with the arguments that first, the word "Turkish" referred to citizens of Turkey and could not be used to describe the citizens of Greece and second, at the same time the use of the word "Turkish" to describe Greek Moslems was held to endanger public order.

It should be noted that, these two associations, founded respectively in 1936 and 1938 continued their functions within a legal framework without any objection from the Greek authorities until 1983. Than the Greek authorities officially notified them respectively on 25 and 26 April 1991 of the court decision which had been taken previously in respect of their closure and ordering their dissolution

3. Problems faced in the field of education:

The minority students are deprived of their right to get proper education and they confront serious problems.

Because of the bureaucratic obstacles put forward by the Greek authorities, it is not possible to send new school books to Western Thrace. The minority students have to use text books which were prepared according to education programmes of 1951, physically old and worn.

In Western Thrace despite the fact that, there are 250 Turkish primary schools and approximately 12.000 students who attend these schools, there are only two Turkish Lycees. Greek authorities introduced an entrance examination for the Turkish Lycees that determines which students will be admitted. So, only limited number of students are admitted although the same students are admitted to Greek schools without examination. As a consequence of this practice, nearly 70 % of the minority students are sent to Turkey for secondary school education by their families.

Will continue in edition 26

ÖRDEK AVI

Son birkaç yıldır ördek avı için bu gölü tercih ediyoruz. 'Laka Buloke'. Ördeğinin çokluğuyla ün yapmış bir göl. Hatta bu yüzden belediye sınırları içinde bulunduğu 'Donald' kentinin reklam kaynağı olmuş. Kentin girişindeki "Ördekler Kentine Hoşgeldiniz" yazılı tabelâ, bunu ifade ediyor.

Gölün etrafı, önce, bu ülkenin yerli ağaçlarından ökaliptüslerin oluşturduğu bir kuşakla çevrelenmiş. Yağışı bol mevsimler dışında, su, buralara kadar ulasmadığından bu ağaçların gölgesi, avcılar için paha biçilmez bir konaklama yeri. Bu başlangıç çemberinden hemen sonra, gölün kurtulacağı çizgiye kadar, bük görünümünde, ilk sularla kucaklaşmış, elli atmış metrelik bir alan daha var ki, kimi suya inat kurumuş, kimi, kurumaya yüz tutmuş, ala yeşil, tek tük ağaçlar ve bunların arasında yoğun, gür, birbirine adeta örülmüş vaziyette, kolay geçit vermiyen, kafalık bir örtü, buranın oluşumunu belirlemiş.

İşte ben, ördek avının, güneşin doğmasına yarım saat kala başlıyacağını, o Mart ayının üçüncü Cumartesi sabahı, kuru gövdesini, komşusu yaratıkların hizmetine sunarcasına, o mezkür kafalığa yaslamış bir ağacın üzerinde erkenden yerini almış, berrak bir gecenin ışıldıyan yıldızları altında gölü dinliyordum.

Göl uykudaydı. Kuşun kurdun, börtü böceğin, koro halinde sundukları nenni olmasa uyanacaktı sanki. Nazlı büyütülen bür bebek gibi... Efil efil esen yelde uykudaki bebeğin nefes alış verişini duyuyordum. Aralarında misafir olarak bulunduğum bu mahlukâtın arasından, hemen yanıbaşımda öten cırcır böceğini tanıdım. Bana yabancılık hissettirmemek için yakınıma sokulmuştu. Aşina olduğum terennümüyle beni, benden alıp uzak iklimlerde kalmış yurduma götürüyordu. Sıla hasretiyle ürperdim. Yaz gecelerini düşündüm köyümün... Sürümü otlatırken, gece harmanımı beklerken, orak vakti ekinimi biçerken, mısır başaklarını soyarken, çocukluğumda akşamları bahçede anacığımın dizlerinde uyurken, bana refakat eden, hep bu ses değil miydi? "Roots" filmindeki Afrikalı köle Kuta Kinte'yi hatırladım. Köle olarak satıldığı çiftlikten, zorla kaçırıldığı ülkesi Afrika'ya dönmek umuduyla firar ettiği gece, bu dost yaratığı (cırcırböceğini) tanıyıp avucuna almış, uzun uzun ona derdini dökmüştü.Ey, geçtik yurdun tanışığı! Konduk yurtta kadrine paha biçilmiyor!

Gölün içerlek yerlerinden gelen ördek ötüşleri artarken şafak söküyordu. Yaklaşan vakitle birlikte, ruhumu tatlı bir heyecan kaplıyor, çocuklar gibi şenleniyordum. Artık bütün kuşlar uyanmıştı. Gri pembe papağanlar sürücükler halinde, yöreyi teftiş edercesine, telaşla uçuşurlarken acı acı ötüşleriyle bir felâketin gelişini haber verir gibiydiler. Su kuşlarında da keza tedirginlik göze çarpmaktaydı. Bunlar arasında bilhassa ördekler, bir yıl boyunca, gölde görmeye alışık olmadıkları bir takım yaratıkların varlığıyle ürkek ve şaşkın, oradan oraya uçuşmaktaydılar. Bu manzaranın hayra alâmet olmadığını, geçen seneden kalanlar mı fısıldamıştı? Göl de korkuyla uyanmış gibiydi. Sertleşen rüzgarla birlikte kabarıp inen göğsü bu halini sergiliyordu.

Saatime baktım. Oniki dakika daha vardı. Avın rahatlıkla seçilip ayırt edilebilmesi için konmuş bu kurala uymak zorundaydık. Ancak bazı sabırsız avcıların bu yasağa uymadıklarını da her yıl görmekteydik. İşte başlamışlardı bile! Birinin başlaması, hemen hepsinin harekete geçmesine yetiyordu. Bu riayetsizliğe karşı olanların avaz avaz

Ördek Avı ..... devam

bağırmaları, her şeyin çığırından çıktığı şu hengâmede, hızı yitip suya dökülen yorgun saçmalar kadar etkili oluyordu tabii. Art arda patlıyan silah sesleriyle bir savaş meydanına dönen bu ortam, bir yıldır bu günü bekleyen biz avcılara göre, bayram yerinden farksızdı. Ama gölde sakin olan kuşlar, bilhassa zavallı ördecikler için öyle miydi? Gölün iç taraflarındaki avcılar, ördeğin en işlek yerinde olmaları itibarıyle daha şanslıydılar.Bol atışla kurtlarını döküyorlardı. O kadar çok avcı vardı ki, avın, birinden kurtulsa öbüründen kurtulamadığını bulunduğum yerden görebiliyordum. İçim içimi yiyordu. Biraz da benden yana gelseler ya!..

Nihayet, bir çift ördeğin üzerime doğru geldiğini görüyorum. Avı yasaklanmış olanlardan olabilir. Kesinlikle ayırt etmeliyim. Hava açık, rahatlıkla seçebiliyorum. Evet, "Black Duck". Avı serbest. Ördeğin de feriştahı. Heyecanım dorukta. Tam siper; gizleniyorum. Menzile girdiler. Tamam! Biri vuruldu işte. Biraz gerilere, ağaçlara yakın bir yere düştü. Koşamıyorum ki! Kofalık kolay sökülmüyor.

Varıp bulduğumda zavallı yavrucak son nefesini veriyordu. Bu yılın yavrusu olduğu belliydi. Daha dünyasına doyamadan zalim bir avcının tuzağına düşmüştü. Yarı kapanmış sürmeli gözleri dumanlıydı. Şerha, şerha olmuş küçücük bağrından akan kanı bütün vucuduna saçılmıştı. Yegâne suçu bir av hayvancığı olarak dünyaya gelmiş ılmaktı. Avlanmak da bir nevi spordu. Spor yapmak insanların hakkıydı. Zaten yaratıkların en seçkini olması itibariyle bir çok şeyleri yapabilme hakkı, onun doğar doğmaz haiz olduğu ayrıcalıklardandı.

Bir avcı için gereksiz sayılabilecek bu düşüncelerin girdabında bocalarken bir hışırtı ile irkildim. Başımı kaldırıp baktığımda sekiz, on adım ötemde, ağaçların arasında bir 'wallaby' (küçük bir cins kangaru) nin iki ayağı üzerinde doğrulmuş beni seyretmekte olduğunu hayretle gördüm. Bakışlarında neler okunmuyordu ki... Tecessüs, şaşkınlık, kin, nefret hatta acıma ifadeleri... Sanki dile gelse, kesin şunları söyleyecekti:

"Siz mi en gelişmiş canlı sayılan yaratıklarsınız? Gülerim! Akıl sahibi, düşünen yaratıklar olduğunuz için mi, dünyayı kendinizin dahi yaşıyamıyacağı hale getirdiniz?! Siz, ayrıca insaf, merhamet gibi güzel duygularla da donatılmış olduğunuzu, övünerek, söylersiniz! Bu nadide duygularınız, salt insani zevkinizi tatmin etmek için, öldürdüğünüz hayvanlara ağıt yakarken mi işinize yaramaktadır?! Size acırım. Küçümsediğiniz biz hayvanlar alemi nezdinde mülâhazat haneniz aslında zaten açık tutuluyordu. Ama artık rahatlıkla şöyle doldurabiliriz: 'Cins adı, insandır. İki yüzlü, ipi çürük, sahtekâr, doğanın en muzır yaratığıdır'."

Wallaby, sessizce çekip gitti. Ve ben insanlığımla kalakaldım.

Hasan Meyzinoğlu

31-12-1997, Melbourne

AH ŞU AĞRILARIM

Batı Trakya Türkleri'nin buraya ilk geldiği günleri hatırlıyorum. Kaderin rüzgârına takılmış taa Avustralya denen kıtaya gelmişlerdi. Burası bizim oralardan ne kadar da uzaktı. Herşey ne kadar başka, ne kadar da yabancıydı.
Avustralyalılar bizimkilere karşı, bizimkiler de onlara karşı çok iyi niyetli ve sevecendi. Ama bir türlü diyalog kuramıyor, dertleşemiyorlardı.

İşte o zorlu günlerde, aynı dili, aynı dini paylaşan insanlar adeta akraba olmuşlardı. Daha önce birbirlerini hiç görmeyen, bilmeyen bu insanlar şimdi birlikte ağlıyor, birlikte gülüyorlardı. Gurbet şarkılarını birlikte söylüyorlardı.
Hele hele o günlerin en meşhur türküsü "Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar, aşrı aşrı memlekete kız vermesinler" söylenirken hep birlikte ağlıyorlardı.
Birbirlerine bu kadar çok kaynaşan bu insanlar artık el ve söz birliği ederek beni (yani Batı Trakya Türkleri Derneği) kurmuşlardı. Herkes çok mutluydu. Her canı sıkılan gelip bende dertleşiyor, sohbet isteyene sohbet, ibadet isteyene ibadet, kahve isteyene kahve, diyeceğim herkese göre birşeyler vardı. Çocuklarına kendi dilini, dinini ve kültürünü öğretebilmek için bir de haftasonu okulu başlatmışlardı.

Yüreğimiz hasretten yangındı, ama hiç değilse bu hepimizin ortak derdi olduğundan birbirimizle dertleşip rahatlıyorduk. Ayrıca buradaki yaşantımızda da düzelmeler, ilerlemeler ve rahatlamalar vardı. Günler geçtikce bana kollar ilave ettiler. Eğitim kolu, kadınlar kolu, basın yayın kolu, müzik kolu ve genclik kolu. Aslında bu kolları kurarlarken çok iyi niyetliydiler. Esas hedefleri hem beni hem de buradaki Türk toplumunu güçlendirmekti. Tabii ki büyük başın büyük ağrısı da olur diyen atalarımız bu sözü boşuna söylememişlerdi.

Gerçekten başım çatlıyacak gibi ağrıyor. Bu ağrı ne hakiki baş ağrısıdır ne de göçmenliğin verdiği zorluklardan doğan ağrıdır. Ben zaten göçmenliğimle buradaki hayata ayak uydurmuş durumdayım. Bu baş ağrısı kollarımın ahenkli çalışamamasındandır.
Emelim, bütün insanlarımı eskisi gibi bir araya getirip, kollarımı kuvvetlendirmek ve sağlığıma kavuşmaktır.

Feriha Reşitoğlu

HOŞ GÖRÜLÜ OLALIM

Sevmek ve sevilmek dünyanın en güzel, en tatlı duygularındandır. Bu kadar güzel olan bu duyguları yıkmamak için elimizden geleni yapmalıyız. Hepimiz biliriz ki bu yalan dünyada sevgisiz yaşamak hiç de kolay değildir. Nefesimiz kadar sevgiye de ihtiyacımız vardır. Sevgisiz yaşamak, hiç yaşamak demektir. Ne yazık ki bazılarımız bunun farkında bile değildir.
Bu koskoca dünyada sevgiden uzak, sevmeyi ve sevilmeyi bilmeyen, gülmeyi ve güldürmeyi de bilmeyenlerimiz var. Yavaş yavaş hiç farkına varmadan aramıza büyük boşluklar giriyor, saygı kalkıyor ve sevgi azalıyor.
Bazan kendimize hakim olamıyoruz, sevgiyi yıkıp yok edecek duygulara teslim olup sevdiklerimizi hiç düşünmeden can evinden vurabiliyoruz. Üstelik de hiç vicdan azabı duymadan. Hepimiz biliyoruz ki bu yalan dünyada bugün varsak yarın yokuz. Bunu bile bile yine de kendimize hakim olamıyoruz. Sevginin, saygının yerine kırıcı, yıkıcı oluyoruz. Bizleri yaratan Tanrım, yıkıcı kırıcı olalım diye mi bu dünyaya saldı. Yoksa sevelim sayalım, birlik olalım, birbirinizin iyi ve kötü günlerinde beraber olalım diye mi? Hepimiz biliyoruz, sevgi saygı ve hoşgörü ile dünya bile bir cennet olur.
Ne dersiniz?

Rukiye İbrahim

SİZİN KÖŞENİZ

ARKADAŞ

Bak arkadaş dinle beni
Yabana atma sözümü
Gün gelir de çok ararsın
Benim gibi dost birini

Her yüzüne güleni dostun sanma
He duyduğun söze kanma
Benim gibi ömür boyu yanarsın
Sen de yanarsın arkadaşım

Dünyada hiç kimsede
Sevgi saygı kalmadı kardaşım
Ben bu dertleri çok yaşadım
Dünyam yıkıldı arkadaşım

Düş yakamdan diyen olur
Git başımdan diyen olur
Emeklerin hep yok olur
Hiç inanma hiç aldanma arkadaşım

Hüzünlü geçen günlerim
Nerde benim sevdiklerim
Ayaklarının altına var ömrümü
Serdiklerim acımadı arkadaşım.

Saide Ametoğlu

BABAM

Çok kıymetli benim babam
Hasretine dayanamam
Ölüm bizi ayırırsa
Ciğerimi yakar babam

Gece gündüz çalıştın
Bana helâl lokma yedirdin
Bayramlarda beni giydirdin
Canım babam yiğit babam

Hastalansan üzülen sendin
Ağlarsam gözyaşım silenimdin
Her derdime deva idin sen
Hakkını ödeyemem canım babam

Bana bakarken gülerdi gözlerinin içi
Mevlam nasip etsin sana Alâi Cenneti
Bizim için harcadın tüm çmrünü
Duacıyım sana canım babam

Allah senden razı olsun
Kalbın hep nur ile dolsun
Mahşerde yüzün ak olsun
İki cihanda gül canım babam

Sana hakkıyla bakamadım
Duanı tam alamadım
Senin sevgine lâyık olamadım
Beni bağışla canım babam.

Sebahat İbrahim

KARANLIK GECE

Karanlık bir gecede içim sıkılarak aydınlığı bekliyorum
Ve bir an gözlerimi kapayıp seni düşlüyorum
Sonra anlıyorum yalnızlığımı ve sensizliğimi

Kalkıp dönmek istiyorum sana dönemiyorum
Gece zifiri karanlık yolumu kaybeder korkusuyla
Ve sonunda gözlerim dalıyor uzaklara
Karanlık odamda kalıyorum hayalinle başbaşa.

Nadir Celil

Solda:
Canberra Büyükelçimiz Bilâl N. Şimşir'in 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı için verdiği resepsiyona Derneğimiz Basın ve Yayın Kolunu temsilen Memet ve Sihem İmam-Hüseyin katıldılar.
B. Şimşir'in elçilikte sergilediği Avustralyada yayınlanan dergiler arasında ELELE'miz de görülmektedir

Sağda:
B.T.T.D. Kadınlar Kolunun 26 Eylül 1997'de 5 günlük Tasmania gezisine katılan kadınlarımız konakladıkları binanın önünde

Solda: Eylül 1997
Melbourne Silvan bölgesinde her ilkbaharda Hollandalılar tarafından düzenlenen lâle festivalindeki rengarenk lâleler.

Bu güzel çiçek Osmanlı'nın bir devrine adını vermiştir.
"LÂLE DEVRİ
1718 - 1730"

Yanda:
Batı Trakya'dan genç gelip yaşlanan değerli bireylerimiz Dernek binamızın önünde

Altta solda:
Dört seneden beri Derneğimizin idaresinde veznedarlık görevini yapan Arif İbrahim

Altta sağda:
30 seneden beri yaşadığımız Prahran'deki anıtımız

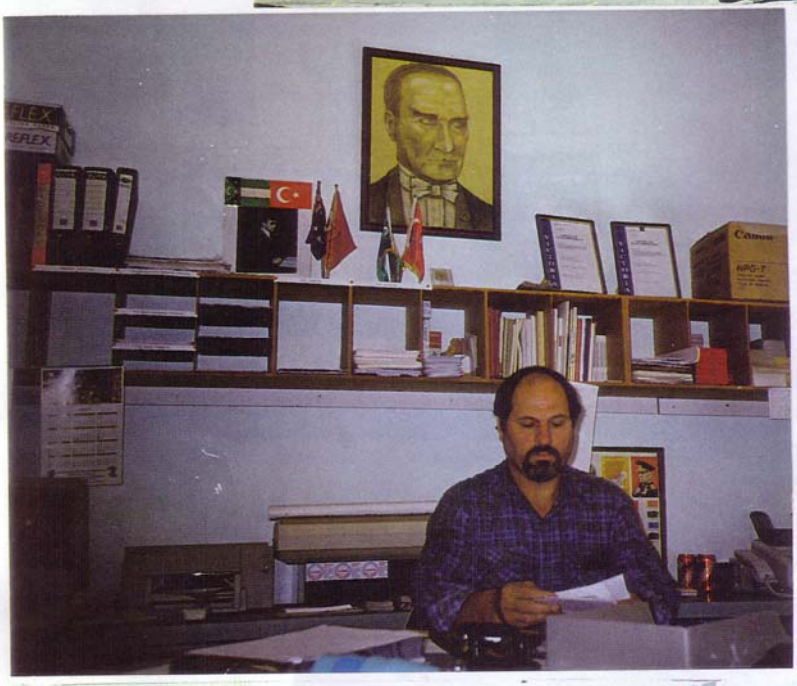

Solda:
Hatim Gününde yemekleri hazırlayan Ahmet Pehlivan - sağda ve ona yardım eden idarecilerimizden Arif İbrahim, İbrahim İbrahim, Hüseyin Yakup ve Ali Seyhanlı Ayrıca başkan Ahmet Hüseyin, Ali Durali ve Hasan Mümin

Solda:
30 Kasım 1997'de yapılan Hatim gününde din görevlimiz sayın Duran Öz aciliş konuşmasını yaparken

Sağda:
Batı Trakya Türk Okulu çocukları Hocamız Duran Öz idaresinde dini bilgi yarışmasında

Solda:
Hatim Gününe katılan Batı Trakya halkı programı izlerken

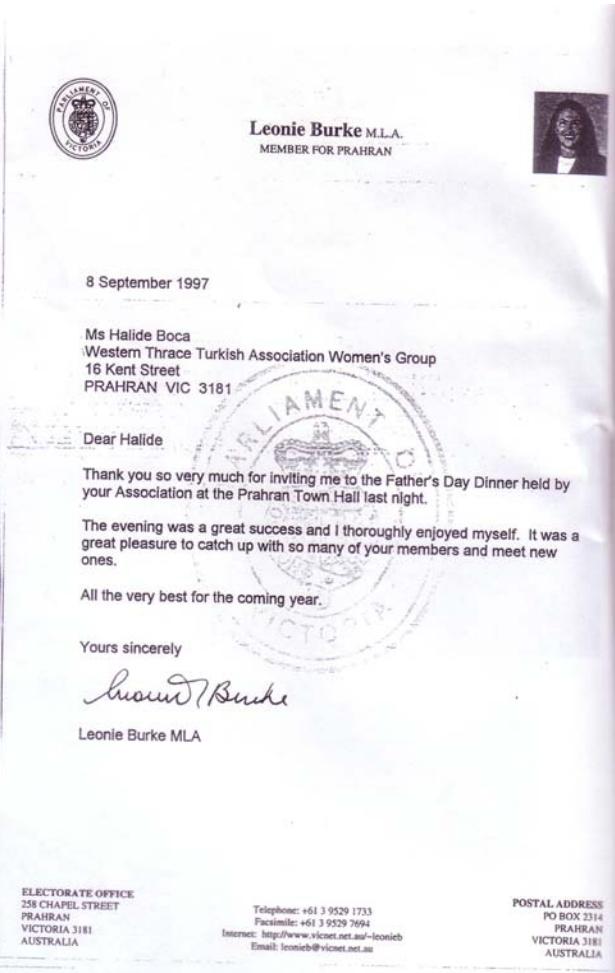

Leonie Burke M.L.A.
MEMBER FOR PRAHRAN

8 September 1997

Ms Halide Boca
Western Thrace Turkish Association Women's Group
16 Kent Street
PRAHRAN VIC 3181

Dear Halide

Thank you so very much for inviting me to the Father's Day Dinner held by your Association at the Prahran Town Hall last night.

The evening was a great success and I thoroughly enjoyed myself. It was a great pleasure to catch up with so many of your members and meet new ones.

All the very best for the coming year.

Yours sincerely

Leonie Burke

Leonie Burke MLA

ELECTORATE OFFICE
258 CHAPEL STREET
PRAHRAN
VICTORIA 3181
AUSTRALIA

Telephone: +61 3 9529 1733
Facsimile: +61 3 9529 7694
Internet: http://www.vicnet.net.au/~leonieb
Email: leonieb@vicnet.net.au

POSTAL ADDRESS
PO BOX 2314
PRAHRAN
VICTORIA 3181
AUSTRALIA

Victoria Eyalet Hükümetinde Prahran temsilcimiz Leonie Burke 30 Mart 1996'dan beri millet vekilidir

LEONIE BURKE MLA

Member for Prahran

Elected as Member for Prahran in the Victorian Government on 30 March 1996.

Member of four Parliamentary Bills Committees - Housing and Aboriginal Affairs, Local Government; Planning, Industry and Resources; and Federal/State Relations (an All Party committee).

Represented the Victorian Government at 1997 Commonwealth Parliamentary Association Seminar in London.

Currently Chairman of the Appeals Committee for MECWA Community Care and member of the Royal Botanic Gardens-Reference Panel and Alfred Trusts and Foundations Committee.

Prior to election to Parliament her positions included Chairman, Local Government Board (1993-96); Chairman, Public Transport Forum (1993-96); Vice-President, Municipal Association of Victoria (1989-93); Councillor for City of Prahran (1986-93); Mayor of City of Prahran (1990-92); Inaugural Chair of Local Government Industry Training Board; and member of the Board of the Alfred Group of Hospitals and the Spastic Society of Victoria.

GÖRDÜM

Hüzün ve umudun birlikte yaşadığını gördüm
Yalnızlığın izlerini izlerinde gördüm
Rüzgârla kucaklaşıp birlikte bulutlara uçtuğunu
Gökyüzünde parlayan ayda yüzünü gördüm.

Saçların salkım söğüdü gibi salınmış
Yüzüme değdiğini gördüm
Ve bir sabah uandığımda
Yatağımda uzanmış sanki seni gördüm
Ama uzanıp seni okşamak istediğimde
Herşeyin gerçek değil bir rüya olduğunu gördüm.

Nadir Celil

BABA

Baba diye ağlamayız
Ama onsuz olamayız
Onsuz evde ocak tütmez
Hayat tadı bulamayız
Kızar belki döver bizi
Hakikatte över bizi
İnanın çok sever bizi
Ama şimdi anlamayız
Bir gün gelip de gidince
Bütün yük bize binince
Düşünürüz ince ince
Ama bulup soramayız.

Hazırlayan: ***Leyla Kırmacı***

GURBETE YOLCULUK

Diyarı gurbete düşersen eğer
Sazını eline alda öyle gel
Ayrılıklar senı korkutuyorsa
Hasretı cebine koyda öyle gel

Gurbeti kendıne yar eğlersen eğer
Doğduğun yerleri unut öyle gel
Sevdiğinden ayrılıp kopuyor isen
Mazini zindana koyda öyle gel

Baba ocağını terk ediyorsan eğer
Geriye dönmeyi düşünmeden gel
İki yıl için gidiyorum der isen
Kefenin yanına alda öyle gel.

Rukiye İbrahim

YALNIZIM

Hislerim duygularım benliğim
Yalnız yapa yalnızım bu alemde
Şu ağaçta ötüşen kuşlar gibi kimsesiz
Beni anlayan yok bu dünyada
Sabahın bu sessiz saatinde
Izdırap çemberine sarılan vücudum
Issız sessiz kimsesiz ve yalnız
Şu ağaçta ötüşen kuşların dilinden bir anlasam
Sabahın bu erken vaktinde
Neler söylüyorlar kimbilir
İçlerinde benim gibi
Yalnızlıktan haykıranları vardır
Uzun bir yolculuğa çıkmak geliyor içimden
Yalnız yapayalnız
Gözümde yaşlar
Gönlümde boşluklar yalnızlıklar
Yürüsem yürüsem günlerce aylarca yürüsem
Hiç kimseyi görmeden
Hiç bir şey düşünmeden yürüsem.

Rukiye İbrahim

AVUSTRALYA BATI TRAKYA TÜRK TOPLUMU KÜLTÜRÜNE BİR BAKIŞ

Feyyaz SAĞLAM*

I.GİRİŞ:

1924 Lozan Antlaşması sonucu Yunanistan'ın hakimiyetine bırakılan Batı Trakya Türkleri 70 yılı aşkın bir süredir bu ülke yönetimlerinin sistemli ve bilinçli olarak uyguladıkları siyasi, iktisadi, dini, sosyal ve kültürel baskılarlada karşıyaka kalmışlardır. Bu doğrultuda, normal demografik kriterlere göre Yunanistan'da günümüzde nüfusları 1 milyonu aşması gereken Batı Trakya Türkleri, başta anavatan Türkiye'ye ve Avrupa'da Almanya, İngiltere, İskoçya, Hollanda gibi ülkelere göç etmişlerdir. Özellikle Almanya'da bugün azamsanmayacak bir Batı Trakya Türkleri kolonisi oluşmuş ve bu nüfus her geçen gün biraz daha artmaktadır. Batı Trakya Türkleri'nin son çeyrek yüzyılda göç alanı olarak seçtikleri bir başka ülke de okyanuslar ötesinde bir özgürlükler ülkesi kabul edilen Avustralya olmuştur.

Avustralya'da bilindiği gibi halen 140 etnik grup, 200 kadar dil ve 40 ayrı din bir arada barış içerisinde yaşayabilmektedir. Türklerin de dahil olduğu bu tablo Avustralya'nın çok renkli, çok kültürlü yapısını oluşturmaktadır. Bu ülkeye ilk göç eden Türk grubu **"Kıbrıs Türkleri"**dir. 1960'lı yılların ikinci yarısında İngiliz pasaportuyla 2500 kişi ile başlayan göç harekti 1968 yılında 51 erkek- 42 kadın ve 75 çocuktan oluşan ilk Türkiye göçüyle yeni bir ivme kazanmıştır. **Levent Efe**'nin **"Avustralya Türkleri"**(1) başlıklı çalışmasından aldığımız bu teknik bilgilerde bazı ciddi eksiklikler vardır. Çünkü, Avustralya'ya göç eden, orada yaşamaya devam eden Türklere arasında Kıbrıs ve Türkiye Türkleri dışında son çeyrek asırdır Balkan (Rumeli) Türkleri de vardır. Bu çalışmamızın konusunu oluşturan Avustralya Batı Trakya Türkleri de yukarıda belirttiğimiz gibi 27 yıldır bu ülkede Türk kimliğiyle yaşamaktadırlar. Bu konuda, bir başka araştırmacı olan Avustralyalı **Shane Maloney** ise, bir tebliğinde ülkesine Kıbrıs ve Türkiye'den başka Orta Asya ve Yunanistan'dan da göç edenler olduğunu belirterek, daha doğru bir bilgiyi sunmuştur. (2)

II. BATI TRAKYA TÜRKLERİ VE AVUSTRALYA:

A) Tarihçe: Önceleri ferdi olarak başlayan ve zamanla giderek yoğunlaşan bu göç dalgası Batı Trakya Türkleri için yeni bir umut kapısı olmuştur. 1969 yılında 30 günlük de-

* Araştırmacı - Yazar, Dokuz Eylül Üniversitesi, Türk Dili Okutmanı, P.K: 382 Pasaport/İZMİR

niz yolculuğu ile Batı Trakya Türkleri Avustralya'ya gelmeye başlamıştır.(3) İlk gelen Kızılağaçlı Mehmet Hacıoğlu ve ailesi olmuştur. İki yıllık bir uğraştan sonra, 23 Eylül 1969 tarihinde Melbourne'a ayak basan aile bir süre sonra Prahran semtine yerleşmiştir. Bu semt Avustralya'ya göçen bütün Batı Trakya Türkleri için tek yerleşim bölgesi olmuş ve zaman içerisinde adeta bir Türk köyü haline dönüşmüştür. Batı Trakya Türkleri günümüzde bu yerleşim bölgesine, **"Çeyrek Asırlık Köyümüz Prahran"** demektedirler.(4) Bölgeye aile bazında başlayan göçler, bir yıl sonra 1970 yılında genişlemiş ve ilk büyük göç kafilesi Batı Trakya'dan Avustralya'ya ulaşmıştır.(5) Bir anda yoğunlaşan göç dalgasına, Yunan gemilerinde çalışan Batı Trakya Türkleri'nden de katılanlar olmuştur. O yıllarda tek amaç, para kazanıp Batı Trakya'ya veya Türkiye'ye geri dönmek iken; 1971 yılında bu yeni dünyada ilk evlilikler ve ev almalar başlamıştır. Zamanla, ilk amaç kaybolmuş ve şartlar bu ülkeye yerleşmeyi zorunlu hale getirmiştir. Yine zaman içerisinede Avustralya Batı Trakya Türk toplumu ilkokul, cami, dernek binası, lokal gibi sosyal ihtiyaçlarını kendi imkânlarıyla çözmüşlerdir. Günümüzde aile sayısı 150'yi; genel nüfusları 600'ü aşmıştır. Şu an sosyal, çağdaş, uygar bireyler olarak Avustralya'da mutlu bir şekilde yaşamaktadırlar.

B) Batı Trakya Türkleri'nin Avustralya'ya Bakışları: Batı Trakya Türkleri yeni vatanlarında kendilerine kucak açan Avustralya'ya genelde olumlu bakmaktadırlar. Türkiye'ye, Batı Trakya'ya olan coğrafi mesafedan kaynaklanan yurt özlemi - anavatan özlemi gibi insani sıkıntıları makul karşılamak gerekir. Avustralya devleti ve yönetimlerinin elbette bu tür sıkıntılarda bir payı, rolü söz konusu değildir... Avustralya Batı Trakya Türk toplumunun yaşadığı ülkeye olan bakış açışını en iyi ifade eden, belgeleyen bir yaklaşımı burada sunmakta yarar var. 19 Mart 1995 tarihinde Prahran'da düzenlenen kültür festivalinde Batı Trakya Türkleri'nin dağıttıkları İngilizce bildirinin Türkçe çevirisi şöyledir:

"Lozan'dan beri hürriyet özlemiyle yanıp tutuşan Batı Trakya Türkleri tebdil-i mekânda hayır vardır, deyip göçten medet umar oluşlardır. İşte bu göç kervanına katılmış olana bizler de 600 kişilik nüfusumuzla çoğunluğumuz Prahran semtinde olmak üzere Melbourne yerleşip böylece Avustralya'yı kendimize yurt seçmiş, artık azınlık duygusundan azade hür vatandaşlarınız olarak aranızda bulunmaktayız. Bundan son derece mutluyuz ve gurur duyuyoruz."(6)

Bu bildiri dışında Avustralya'da yaşamakta olan iki Batı Trakya Türkü bayanın basına yansımış samimi görüşlerini de dikkatle okumakta yarar var. Rukiye İbrahim'in **"Avustralya"** ve Feriha Reşitoğlu'nun **"Ah! Avustralya'm"** başlıklı yarı edebî bu yazıları, Batı Trakya Türkleri'nin bu ülkeye bakış açılarını va sıkıntılarını ortaya koyabilen ilginç çalışmalardır. Şimdi sunacağımız bu iki metinde dikkat edilmesi gerekli yön; edebiyat sanatı ölçüleri değil, ortaya konulan bakış açısıdır:

AVUSTRALYA

Bir gün kendimi Cennet misali güzel mi güzel bir bahçenin ortasında buldum. Buraya neye geldiğimi ben de bilmiyorum, uzun yorucu bir yolculuğun sonunda büyüleyici bu güzellik başımı döndürmüştü. Rüyalarımda bile görmediğim, bu güzel Cennet demek ki Avustralya'dı.

Bu bahçe o kadar değişik bir bahçeydi ki şırıl şırıl akan sular adeta bir melodi yaratıyordu, ya yeşilliğine ne demeliydi. Gözlerimi kamaştıran yeşilliği, rengarenk değişik çiçekleri, cıvıldayan kuşları, oynaşan kelebekleri ne değişik bir bahçeydi burası. Kuşların bile her biri değişik dilden konuşuyordu.

O an içimi büyük bir hüzün sardı. Kuşların bile anlaşıp dertleşemedikleri bu güzel Cennet neye yarardı? Oysa bizim memlekette böyle miydi bahçelerimiz? Küçüktü fakat kuşlarımız aynı dilden konuşurdu, birbirlerinin derdinden anlardı deriiin deriiin düşünürken uzun bir uykua dalmışım, ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, gözlerini açıp da uyandığımda her şey okadar çok değişmiş ki hayretler içinde kaldım. O güzel Cennet tanınmaz bir hale gelmiş. Yeşillikler sararmış, ağaçlar yaşlanmış, akan sular kurumuş, kuşlar çoğalmış daha değişik kuşlarda gelmiş kara beyaz, sarı kırmızı cıvıl cıvıl konuşan bu kuşlar ilgimi çekti HAYRET ! hepsi bir dilden konuşup dertleşiyorlardı artık.(7)

Rukiye İBRAHİM

AH! AVUSTRALYA'M

Avustralya'da kazancımı ben / her geçen gün artırdım / çalınır korkusuyla paramı / gidip bankalara yatırdım / türlü tehlikeye karşı herşeyi sigorta yaptırdım / evimin etrafına bile / alarmlar taktırdım / herşeyi kurudum sanırken / Avustralya'm sende ben / evlâtlarımı kaptırdım / bendeki manevi değerleri / bana bir bir sattırdın / özgürlük adı altında / nice yuvaları yıktırdın / hasretliği gurbeti / lokma lokma yuttırdun / haykırmak istedikçe beni / dolarınla, konforunla susturdun.(8)

Feriha REŞİTOĞLU

III. AVUSTRALYA BATI TRAKYA TÜRK KÜLTÜRÜ'NE BİR BAKIŞ:

Bu konuyu dil, din, tarih, edebiyat, eğitim, folklor, basın-yayın, müzik gibi altbaşlıklar çerçevesinde incelemek mümükündür:

A-) Dil: Avustralya'daki Batı Trakya Türk toplumunun dili (ana dili) elbetteki Türkiye Türkçesi'dir. Bu ülkeye göç edilmedenn önce az ya da çok bilinen Yunanca giderek unutlumakta, tabiatıyla yerini Avustralya'nın resmi dili İngilizce almaktadır. Özellikle, bu ülkede dünyaya gelen yeni nesil eğitim-öğretim süreci içerisinde İngilizce'ye vakıf olarak yetişmektedirler. Bu çerçevede yeni kuşak içerisinde Türkçe-İngilizce karışık olarak şiir yazıp yayınlanan imzalara rastlıyoruz.(9) İşte Tijen İsmail'in Elele dergisinde yayınlanan bir şiiri:

BİR RÜYA GİBİ

İnanılmaz bir aşk yaşadık
Seninle biz bir mehtaplı yaz gecesi
Masum bakışlarla, anlatılmaz anılarla
İlk hevesim, ilk sevgim seninle geçti
O gece yollarımız birleşip,
Kaderim seni seçti.
Çal kemancı çal sabahlara kadar
İçtiğim şaraplarda,
Dinlendiğim şarkılarda onu göreyim
Doldur meyhaneci doldur, ağzına kadar
Onun uğruna bir daha alev alev yanayım
When you feel that
You have reached the end,
That you cannot go one step
Further, when life seemed to be drained
Of all purpose...
Opportunity to start all over again,
To turn over a new page.

Tijen İSMAİL(10)

Avustralya'da Batı Trakya Türkleri'nin yayın organı Elele dergisinin bazı sayılarında İngilizce çeviri şiirlere de rastlanmaktadır. Derginin 21. sayısında yer alan "Yaşanan Yıllar / The Living Years" başlıklı şiiri bu açıdan örnek gösterebiliriz.

Dil açısından ele alınabilecek bir diğer ayrıntı ise, "**Batı Trakya'da Kullanılan Bazı Kelimeler ve Anlamları**" başlıklı bu köşede şu ana kadar 51 kelimenin anlamı verilmiştir. Bu dizi devam etmektedir. Bazı örnekleri verelim:

çetik: örme terlik
çöcük: oğlan çocuğu
gadinge: (Kadın yenge) yenge hanım
düğlek: kavun
biğbi: hindi
gıdaş: kardeş
çurfalk: dokuma tezgahı
dımdıkı: bağlama saz.

B-) TARİH: Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin tarih alanındaki çalışmalarını başlıca üç grupta tasnif etmek mümkündür:

1-) **Genel Türk Tarihi ile İlgili Olanlar:** Elele dergisinin 7. sayısında yer alan "Başkumandanlık Meydan Muharebesi / 30 Ağustos 1922" başlıklı Memet İmam Hüseyin imzalı yazıyı bu tür çalışmalara örnek gösterebiliriz.

2-) **Batı Trakya Türk Tarihi ile İlgili Olanlar:** Elele dergisinde Batı Trakya Türk Tarihi'nin ilgilendiren yazılar da yer almaktadır. 9. sayıda "Batı Trakyamız ve Sorunları", 10. sayıda Nadir Celil imzalı "Lozan Antlaşması", 11. sayıda yine Nadir Celil imzalı "Meşe Köyü" gibi yazılar, bu açıdan örnek teşkil etmektedir.

3-) **Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin Tarihi ile İlgili Olanlar:** Bu açıdan Yusuf Kaplancı'nın hazırladığı "Çeyrek Asırlık Köyümüz Prahran" (Elele: 13-14-15), Memet İmam Hüseyin'in hazırladığı "Avustralya'da 25. Yılımız, Kutluyoruz" başlıklı yazıları örnek gösterebiliriz. (Elele: 16)

Bütün bu çalışmalar, bir yandan Batı Trakya Türkleri'nin Lozan sonrası yaşadığı süreci değişik açılardan incelerken; diğer yandan bu ülkede dünyaya gelen Batı Trakyalı yeni nesilin kendi köklerini iyi tanıyabilmesi açısından da büyük önem taşımaktadır.

Son yıllarda Avustralya Batı Trakya Türkleri dergileri Elele'de Kıbrıs Türk Tarihi ile ilgili yayınlara da yer vermeye başlamışlardır.

C-) DİN: Avustralya Batı Trakya Türk toplumunun gündeminde din konusu da büyük önem arzemedektediler. Din görevlisi Duran Öz yönetiminde yürütülmekte olan dini çalışmalar cami-dernek aile çerçevesine oturtulmuştur. Elele dergisi ilk sayısından itibaren din köşesi ayrımış, bu köşede toplumun ihtiyacı olan dini bilgiler sunulmuştur. "Cemietimizin Kuran Kursu Yıl Sonu Hatim Merasimi Törenle Kutlandı" gibi haberler (Elele, S: 11) yorumuyla yer almıştır.

D-) BASIN YAYIN: Avustralya Batı Trakaya Türkleri 1967 yılından itibaren göç ettikleri bu yeni ülkede 24 yıl gibi uzun bir süre yayın organı sahibi olamadılar. Eylül 1993 tarihinde ise dergileri "**Avustralya'da Elele**"yi çıkarmaya başladılar. Dergi şu anda da bu Türk toplumunun yegane yayın organıdır. Bize en son ulaşan sayısı Nisan 1997 tarihili 21. sayıdır. Başlangıçta çok amatörce bir yayın görünümü veren dergi her geçen sayıda kendisini aşmış, yenilemiş, daha kaliteli, daha kapsamlı bir hale gelmiştir. 6 sayfa olarak yayına başlayan dergi günümüzde 24 sayfa-renkli ve doyurucu bir yayın haline dönüşmüştür. Dergi, halen Batı Trakya, Türkiye ve Avrupa'da da ilgiyle takip edilmektedir. Bu derginin, Batı Trakya Türk yayıncılığı açısından "Muhaceretteki Batı Trakya Türk Basını" içersinde de önemli bir yeri, ağırlığı ve konumu vardır.(11) Avusturalya

Batı Trakya Türk Okulu öğretmen ve öğrencileri de Yankı adlı bir başka eğitim içerikli dergiyi yılda iki sayı olarak yayınlamaktadırlar. Avustralya Batı Trakya Türkleri bu arada 1996 yılında tarfımızdan yazılan "Yunanistan (Batı Trakya) Türkleri Edebiyatı Üzerine İncelemeler Cilt: IV" adlı kitabı da yayınlamışlardır.(12)

E-) HALKBİLİM- FOLKLOR: Avustralya Batı Trakya Türk toplumu, kendi ölçüleri ve kapasitesi dahilinde halkbilim-folklor çalışmalarına da önem vermetedir. Daha 1970'li yıllarda Avustralya da "ağıt" türüne giren metinlerin oluştuğunu ve Batı Trakya Türk basınına yansıdığını görebiliyoruz. Gümülcine'de yayınlanan **İleri** gazatesinin 9 Mart 1979 tarihli 137. sayısında yer alan **"Biricik Nail'ime Destan"** başlıklı uzunca ağıt şu dörtlükle bitmektedir:

".....

Fidan gibi bir boyun vardı

İnsanları incitmeyen huyun vardı

Bu dünya sana çok mu dardı

Ali Nail'im Avustralya bile sana yandı."(13)

Elele dergisinin çıkışı ile de bu Türk toplumunun Halkbilim / Folklor çalışmaları dergi sayfalarında görülmeye başlanmıştır. Bunları sırayla şöyle belirtmek mümkündür:

1-) Yaşlı Batı Trakyalılardan, Batı Trakya Türk Ağzına ait kelimelerin derlenip yayınlanması. (Yukarda örneklendi.)

2-) Yine yaşlı Batı Trakyalılardan, bazı Batı Trakya Türkleri'nin derlenip neşredilmesi. Feriha Reşitoğlu'nun girişimiyle gerçekleştirilen bu çalışma ile; Şakir Ağa Türküsü, İmamın Kızları Türküsü, Dertli Bey'in Türküsü, gibi orjinal Batı Trakya türküleri hikâyeleriyle birlikte Elele dergisinde yayınlanmıştır. Bu metinler, Gümülcine'de yayınlanan "Öyküsüyle- Notasıyla Batı Trakya Türkleri" adlı kitapta yer almayan türküler olması açısından da büyük önem taşımaktadırlar.(15)

3-) Avustralya'daki Batı Trakyalılardan derlenen ve Elele dergisinde yayınlanan orjinal Batı Trakya Fıkraları.

4-) Batı Trakya Manileri (Elele S: 12)

5-) Masallar (Elele, S: 7, 11)

6-) Folklor konulu diğer yazılar: "Batı Trakya'da Eski Kış Geceleri, Köy Düğünleri", Hazırlayan: Hacı Salih, (Elele, S:18)

F-) EDEBİYAT: Avustralya Batı Trakya Türk toplumunu çağdaş edebiyat kriterleri açısından da artık değerlendirmeye tabii tutmak mümükündür. Bu açıdan elimizde başvurulacak yegane kaynak yine Avustralya'da Elele dergisi olmaktadır.

1-) Şair ve Yazarlar: Avstralya Batı Trakya Türk toplumunda yine kendi ölçüleri içerisinde edebî çalışmalar içerisinde bulunan imzaları şöyle sıralayabiliriz: Rukiye İbrahim, Feriha Reşitoğlu, Nadir Celil, Saide Ahmetoğlu, Kâmil Atasoy, Sacide Dede, Memet İmam Hüseyin, Tijen İsmail vd...

2-) Edebî Metinler: Elele dergisi bu açıdan tarandığında (1-21.sayılar arası 1993-1997) 28 adet şiir, 1 adet şiir çevirisi, 5 adet hikâye, 1 adet deneme metni yayınlanmıştır. Derginin ilk sayıları, ölçü olarak alındığında son dönemde ayınlanan metinlerin daha güçlü olduğu rahatlıkla söylenebilir. Gelecekte bu metinlerin çağdaş edebiyat satandartlarına göre ele alınabilecek bir noktaya ulaşbilmesi umulur. Özellikle üniversite eğitimi gören edebiyata meraklı Avustralya Batı Trakya Türk gençlerinin bu açıdan güçlü metinlere ulaşmalarını beklemek mümkündür.

G-) MÜZİK: Avustralya'da Batı Trakya Türkleri dernekleri bünyesinde bir müzik grubu kurmuşlardır. Bu grup icracıdır. Öğretmen Nadir Celil'in öncülüğünde sürdürlen bu çalışmalar ilgiyle karşılanmaktadır. Diğer yandan yukarıda "Folklor" bölümünde bahsedilen, Batı Trakya Türkü derlemeleri de bu noktada tekrar vurgulamak gerekir.

I-) EĞİTİM-ÖĞRETİM: Avustralya'ya göç eden Batı Trakya Türkleri eğitim-öğretim hizmetleri açısından ciddi sıkıntılar çekmişlerdir. Domruköylü Ahmet Çakıroğlu evini Batı Trakya Türk çocklarına açmış ve evinde Türkçe dersler vermiştir. Bu girişim Avustralya'daki "**Batı Trakya Türk Okulu**"nunda temeli olmuştur. Şu an okulda 50 kadar öğrenci, birisi din dersleri öğretmeni olmak üzere 6 öğretmen görev yapmaktadır. Ayrıca, Batı Trakyalı öğretmen ve öğrencilerin birlikte çıkardıkları Yankı eğitim dergisini ve dernek yayın organı Elele dergisinde yer alan pedagojik yazıları da bu açıdan unutmamak gerekir.

IV. SONUÇ:

Yunan devleti ve yönetimlerinin uyguladıkları çok yönlü baskılar sonucu dünyanın bir başka köşesi Avustralya'ya göç eden Batı Trakya Türkleri 27 yıldır bu ülkede huzur ve özgürlük ortamı içerisinde yaşamaktadırlar. Coğrafi uzaklıktan kaynaklanan "vatan-anavatan hasreti" gibi insanî problemlerine rağmen artık geriye dönmeyi düşünmemektedirler. Zamanla yaşadıkları yeni ülkede iş sahibi olmuşlar, cemiyetlerini kurmuşlar, okullarını, camilerini, lokallerini açmışlar, yayın organı sahibi olmuşlardır. Bu konumları ve yukarıda kısmen örneklemeye çalıştığımız gibi, değişik kültürel faaliyetleriyle sosyolojik açıdan çağdaş bir Türk toplumu sıfatına hak kazanmışlardır. Avustralya Batı Trakya Türk toplumu vatanları Batı Trakya ile ilişkilerini sürdüren, anavatan Türkiye ile bağlarını güçlendiren, bu ülkedeki diğer Türk toplulukları ile dayanışma ve işbirliği içerisinde olan bir Türk topluluğudur. Kültürel altyapısını kendi gayretleriyle bu yeni ülkede oluşturmuştur. Bu altyapı önümüzdeki dönemlerde (yıllarda) muhakkakki daha ileri bir noktaya ulaşabilecektir. Bu çalışmamızda bir bölümünü örneklemeye çalıştığımız 27 yıllık kültürel birikim ve sonuçları bizlere bu umudu vermektedir

DİN SOHBETİ

Avustralya'da insanlarımıza dınımizin doğrularını öğretmek insana mutluluk veriyor.Ama yıllardır üğraşılmasına rağmen insanlarımız arasında dinimizle alakası olmayan fakat dindenmiş gibi inanılan bazı tavırlar ve uygulamalar olduğunu üzülerek söylemek zorundayım.Dinimiz son tevhid dinidir,Peygamberimiz en son Peygamberdir.Kuran'dan başka bir ilahi kitap ve Peygamberimizden başka peygamber gelmeyecektir.Müslümanın insanların İslam dininin esas kaynağı Kur'an ve Peygamber efendimizin sahih sünnetine uygun olmayan inanç ve geleneği kabul etmesi mümkün değildir.Görevim dolayısıyle halkımızın arasında bulunuyoruz.Öyle inanışlar ve adetlerle karşılaşıyoruz ki bunlara İslam dinindenmiş gibi inanıldığını görüyoruz.Tabi doğru olanını anlatıyoruz.İnanç gibi kabul edilen bu gelenek ,örf ve adetleri birden bıraktırmakta kolay olmuyor.Gördüğüm ve düzeltmeye çalışdığım inanç gibi kabul edilen bazı gelenek ,örf ye adetlerden örnekler vermemiz yazımızın konusunu kuvvetlendirecektir sanırım.Deniliyor ki .bir kimse yolculuğa çıkarken arkasından bir kap içinden su serpilirse arkasından su serpilen kazaya uğramaz.Gece bir evin üzerinde baykuş öterse o evde en kısa zamanda cenaze olurmuş.Yeni doğmuş bir çocuğun kırk günlük olmadan tırnağı kesilirse azgın veya soyguncu olurrmuş.başı ağrımaya başlayan bir kadın başına bir örtü alıp Camiyi süpürürse başının ağrısı geçermiş.Dişi ağrıyan kimse bir mezara gidip mezar taşina dişini vursa ağrisi kesilirmiş.Doğum yapan bir kadın yedi gün çocuğunun yanından çıkmamalıymış eğer çıkarsa cocuğu Cinler başka çocukla değiştirirmiş.Nar danelerini kim yere düşürmeden yerse Cennete girermiş.Bir insan soğan kabuğuna basmamalıymış eğer basarsa fakir duruma düşermiş.Bu örnekleri çoğaltmamız mümkündür.geliniz şu dinimizin güzelliklerini doğru öğrenelim.Sizlere örneğini verdiğim bu inançların yüce dinimiz İslam dinine tamamen ters olduğu gibi akla mantığa da uygun bir tarafi yoktur.her şeyin Yaratıcısı Dinini Kur'anla tamamladığını bizlere söylüyor.Müslümanlar başka ilahi bür emir beklemeyecek ,Peygamberimiz de bu dünyadan göçtüğüne göre dinle ilgili Allah tarafindan bir yasak veya bir emir gelmeyecektir.Ozaman Kur-an'ın bize söylediğine kulak vermemiz gerekiyor.Öyle olmasına rağmen İslam ülkelerinde yaygın olan bu batıl inançlar neyden kaynaklanıyor?

Gördüğüm kadarıyla bu konuda bilgisizlik başta geliyor.İlmin ön planda olduğu bir dinin mensuplarının yersiz inaçlardan mutlaka kurtulması gerekiyor.Peygamberimizin sözü imiş gibi Peygamberimize atfen söz söyleyenler her dönemde olmuştur.Bazı kimseler kendi görüşlerini müdafa etmek için bazı hadis ve ayetlere batıl inanç ve hurafelerin yayılmasına sebep olacak aslı olmayan fikirler ileri sürmüşler ve yanlış anlaşılmalara sebep olmuşlardır.Öyle kimseler vardır ki bir soru sorarsınız bilmiyorum demeyi kururuna yediremez ve verdiği bilgiler müslüman bir insanın yanlış bilgilendirilmesine sebep olur.

Onun için dini konularla ilgili bir soruyu uzmanına sormak en uygun olan yoldur.Vatandaşlarımızın soruları kime sorup öğreneceği çok önemlidir.Türkiyede Anayasal kuruluş olan Diyanet İşleri Başkanlığı milletimizi islamiyet konusunda aydınlatma görevi yapmaktadır.Eğer din konusunda bir ihtilaf olursa Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kuruluna sorulabileceği gibi Avustralya da görev yapan din görevlilerimizden de yararlanmak mümkündür.en güzel olanı d inimizi iyi bilen birinden öğrenmektir.gaybtan haber verdiğini söyleyen falcılığa ruh çağırma seanslarına ilgi göstermemektir.Türbelere adak yapıp türbelerde mum yakmak türbe pencerelerine ağaçlara bez bağlamanın dinimizle bir alakası yoktur.

Duran ÖZ
Koordinatör Din Görevlisi
İlahiyatcı

The TEN Commandments of Success

1. **Speak to people:** There is nothing as nice as a cheerful greeting...

2. **SMILE:** It takes 72 muscles to frown – only 14 to smile.....

3. **Call people by name:** Everyone is pleased when you remember their name...
4. **Be friendly & helpful:** and others will respond in like manner...
5. **Speak & act** as if everthing you do were a genuine pleasure.....

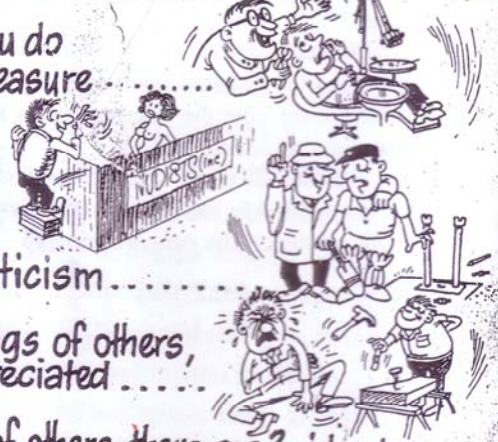

6. **Be genuinely** interested in people .....
7. **Be generous** with praise – cautious with criticism.....
8. **Be considerate** with the feelings of others, it will be appreciated .....
9. **Be thoughtful** of the opinions of others, there are 3 sides to any controversy – yours, the other persons & the right one?
10. **Be willing** to give service, what counts most in life is what we do for others....